EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

21. juuli 2005 *

Kohtuasjas C-30/04,

mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Tribunale di Bolzano (Itaalia) 9. jaanuari 2004. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 28. jaanuaril 2004, menetluses

Ursel Koschitzki

versus

Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS),

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: neljanda koja esimees K. Lenaerts esimese koja esimehe ülesannetes, kohtunikud N. Colneric (ettekandja), K. Schiemann, E. Juhász ja M. Ilešič,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

kohtujurist: F. G. Jacobs,
kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikus menetluses ja 17. märtsi 2005. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

— Ursel Koschitzki, esindajad: *avvocato* M. Rossi, *avvocato* R. Ciancaglini ja *avvocato* K. de Guelmi Cuccurullo,

— Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), esindajad: *avvocato* A. Todaro, *avvocato* A. Riccio ja *avvocato* N. Valente,

— Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: L. Pignataro ja D. Martin,

olles 4. mai 2005. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate

töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, muudetud ja kaasajastatud nõukogu 2. juuni 1983. aasta määrusega (EMÜ) nr 2001/83 (EÜT L 230, lk 6), mida on muudetud nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määrusega (EÜ) nr 3096/95 (EÜT L 335, lk 10; edaspidi „määrus nr 1408/71"), artikli 46 lõike 2 punkti b tõlgendamist.

2 Nimetatud taotlus esitati Ursel Koschitzki ja Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (riiklik sotsiaalkindlustusamet; edaspidi „INPS") vahelises kohtuvaidluses seoses U. Koschitzkile väljateenitud vanaduspensioni maksmisega.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

3 Määruse nr 1408/71 artikkel 1 näeb ette:

„Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

t) *hüvitised ja pensionid* — kõik hüvitised ja pensionid, sealhulgas kõik sellesihilised eraldised riiklikest fondidest, revalvatsioonilisandid ja täiendavad hüvitised, arvestades III jaotises sätestatut, samuti ühekordsed hüvitised, mida võidakse maksta pensionide asemel, ning sissemaksete tagasimaksed".

4 Määruse nr 1408/71 artikli 46, pealkirjaga „Hüvitiste määramine", lõiked 1 kuni 3 sätestavad:

„1. Kui liikmesriigi õigusaktide tingimused hüvitise saamiseks on täidetud, ilma et oleks vaja kohaldada artiklit 45 ega artikli 40 lõiget 3, kohaldatakse järgmisi reegleid:

a) pädev asutus arvutab makstava hüvitise summa:

i) üksnes nende õigusaktide alusel, mida ta kohaldab;

ii) vastavalt lõikele 2;

[...].

2. Kui liikmesriigi õigusaktide tingimused hüvitise saamiseks on täidetud üksnes pärast artikli 45 või artikli 40 lõike 3 kohaldamist, kohaldatakse järgmisi reegleid:

a) pädev asutus arvutab hüvitise teoreetilise suuruse, mida asjaomane isik saaks taotleda tingimusel, kui kõik kindlustus- ja/või elamisperioodid, mis on täitunud töötaja või füüsilisest isikust ettevõtja suhtes kehtinud liikmesriigi õigusaktide alusel, oleksid täitunud kõnealuses riigis pädeva asutuse poolt hüvitise määramise päeval kohaldatavate õigusaktide alusel. Kui kõnealuste õigusaktide järgi ei sõltu hüvitise suurus täitunud perioodide kestusest, loetakse selline hüvitise suurus käesolevas punktis osutatud teoreetiliseks suuruseks;

b) seejärel määrab pädev asutus kindlaks hüvitise tegeliku suuruse, tuginedes eelmises punktis osutatud teoreetilisele suurusele, vastavalt tema poolt kohaldatavate õigusaktide alusel enne riski realiseerumist täitunud kindlustus- või elamisperioodide kestuse ja kõigi asjaomaste liikmesriikide õigusaktide alusel enne riski realiseerumist täitunud kindlustus- ja elamisperioodide kogukestuse suhtele.

3. Asjaomasel isikul on õigus saada iga liikmesriigi pädevalt asutuselt suurim summa, mis on arvutatud vastavalt lõigetele 1 ja 2, ilma et eelöeldu piiraks vähendamist, peatamist või tühistamist käsitlevate sätete kohaldamist, mis on ette nähtud hüvitise aluseks olevates õigusaktides.

Sellisel juhul tehakse võrdlus summade alusel, mis on kindlaks määratud pärast kõnealuste sätete kohaldamist."

5 Sama määruse artikkel 46a pealkirjaga „Liikmesriikide õigusaktide alusel antavate invaliidsus-, vanadus- ja toitjakaotushüvitiste vähendamist, peatamist või tühistamist käsitlevad üldsätted" lõige 3 sätestab:

„Liikmesriigi õigusaktides ette nähtud vähendamis-, peatamis- või tühistamissätete kohaldamisel invaliidsus-, vanadus- ja toitjakaotushüvitise samaliigilise või eriliigilise hüvitise või muu sissetulekuga kattumisel kehtivad järgmised reeglid:

a) teise liikmesriigi õigusnormide alusel saadavaid hüvitisi või teises liikmesriigis saadavat sissetulekut võetakse arvesse üksnes juhul, kui esimese liikmesriigi õigusaktid näevad ette välismaal saadavate hüvitiste ja sissetulekute arvessevõtmise;

b) teise liikmesriigi õigusaktide alusel antavate hüvitiste suurust võetakse arvesse enne maksude, sotsiaalkindlustusmaksete ning muude individuaalsete kinnipidamiste mahaarvamist;

c) arvesse ei võeta nende teise liikmesriigi õigusaktide alusel määratavate hüvitiste suurust, mida makstakse vabatahtliku jätkuva kindlustuse põhjal;

d) kui vähendamis-, peatamis- või tühistamissätted on kohaldatavad üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide alusel ning sel põhjusel, et asjaomane isik saab teiste liikmesriikide õigusaktide alusel makstavaid sama- või eriliigilisi hüvitisi või

teiste liikmesriikide territooriumil muud sissetulekut, võib esimese liikmesriigi õigusaktide alusel makstavat hüvitist vähendada vaid summa piires, mis vastab teiste liikmesriikide [õigusaktide] alusel makstavate hüvitiste või teiste liikmesriikide territooriumil saadava sissetuleku suurusele." [täpsustatud tõlge]

6 Määruse nr 1408/71 artikli 46c, pealkirjaga „Erisätted, mida kohaldatakse artikli 46a lõikes 1 osutatud ühe või mitme hüvitise kattumisel ühe või mitme teiseliigilise hüvitisega või muu [sissetulekuga], juhul kui sellega on seotud kaks või enam liikmesriiki" lõige 2 sätestab:

„Kui kõnealune hüvitis on arvutatud vastavalt artikli 46 lõikele 2, võetakse vähendamis-, peatamis- või tühistamissätete kohaldamisel arvesse teistelt liikmesriikidelt saadavaid eri liiki hüvitisi või muid sissetulekuid ja kõiki muid elemente, mis on ette nähtud liikmesriigi õigusaktides, proportsionaalselt artikli 46 lõike 2 punktis b osutatud kindlustus- [ja/]või elamisperioodidega ning on nimetatud hüvitise arvutamise alus." [täpsustatud tõlge]

Siseriiklikud õigusnormid

7 Miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitis kujutab endast INPS-i kaudu Itaalia Vabariigi eelkõige nendele isikutele antavat hüvitist, kellel on õigus invaliidsus-, vanadus- või toitjakaotuspensionile, ning täiendab asjakohast pensioni, kui kindlustusmaksete alusel arvutades on viimati nimetatud summa „toimetulekuminimumist" väiksem. Miinimumpensioni summa, mis kinnitatakse igal aastal ning mis sõltub teatud sissetulekutingimustest, makstakse täies ulatuses kogutud maksudest.

8 12. septembri 1983. aasta dekreetseaduse nr 463, millega kehtestatakse erakorralised meetmed sotsiaalkindlustuse ja riiklike kulutuste kontrollimisele, ettekirjutused erinevatele haldusasutustele ning pikendatakse teatud tähtaegu (*GURI* nr 250, 12.9.1983; edaspidi „dekreetseadus 463/83"), muudetuna 11. novembri 1983. aasta seadus nr 638/83 (*GURI* nr 310, 11.11.1983; edaspidi „seadus nr 638/83"), artikli 6 kohaselt kehtib lisahüvitise saamise õiguse suhtes seaduses sätestatud eranditega üldtingimus, et hüvitise saajal ei tohi olla sissetulekut, mis ületaks kindlaks määratud piirmäära, ega sissetulekuid, mis abikaasa tuludega koos ületaks kõrgema piirmäära.

9 30. detsembri 1992. aasta seadusandlik dekreet nr 503 (*GURI* nr 305 regulaarne lisa, 30.12.1992; edaspidi „seadusandlik dekreet nr 503/92"), millega sõnastati ümber seaduse nr 638/83 artikkel 6, kehtestas oma artiklis 4 lisahüvitise saamiseks uued sissetuleku piirmäärad. Sissetuleku piirmäärade arvutamisel arvestatakse ka hüvitise saajaga koos elava, ametlikult lahutamata abikaasa sissetulekuid.

10 8. augusti 1995. aasta seaduse nr 335, millega kujundati ümber kohustuslik ja täiendav pensioniskeem (*GURI* nr 190 regulaarne lisa, 16.8.1995; edaspidi „seadus nr 335/95"), artikli 1 lõige 16 kehtestab üldpõhimõtte, mille kohaselt „miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitist puudutavad sätted ei kohaldu sotsiaalkindlustusmaksete alusel makstavale pensionile".

11 Seaduse nr 335/95 artikli 3 lõige 15 sätestab:

„Alates käesoleva seaduse jõustumise kuupäevast ei tohi pensioni, millele tekib või on tekkinud õigus sotsiaalkindlustusvaldkonda puudutavate rahvusvaheliste lepingute või konventsioonidega ette nähtud kindlustus- ja sissemakseperioodide

kattumisel, igakuine summa iga sissemaksete aasta kohta olla väiksem kui 1/40-ndik miinimumpensionist, mis kehtib käesoleva seaduse jõustumise päeval või pensionile jäämise päeval, kui see on hilisem nimetatud kuupäevast. Mittetäieliku aasta puhul ei tohi nimetatud summa olla väiksem kui 6000 liiri kuus."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

12 U. Koschitzki on alates 1996. aasta oktoobrist Itaalias vanaduspensioni saav isik. Tal oli Itaalias 262 nädalat ja Saksamaal 533 nädalat laekunud sissemakseid, mis teeb kokku 795 nädalat sissemakseid.

13 1996. aasta oktoobris ületasid U. Koschitzki perekonna sissetulekud seadusandliku dekreedi nr 503/92 artiklis 4 sätestatud piirmäära. Perekonna sissetulek 1996. aastal, mis koosnes tema enda ja temaga koos elava abikaasa tuludest, oli 39 769 000 Itaalia liiri (20 538,97 eurot). Seaduse nr 638/83 artiklis 6, muudetud seadusandliku dekreedi nr 503/92 artikliga 4, sätestatud piirmääraks kinnitati samal aastal 660 300 Itaalia liiri (341,01 eurot) kuus.

14 U. Koschitzki ja INPS vaidlevad selle üle, kas Itaalia miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitist tuleb väljateenitud vanaduspensioni teoreetilise summa arvutamisel arvesse võtta.

15 Toetudes 24. septembri 1998. aasta otsusele kohtuasjas C-132/96: Stinco ja Panfilo (EKL 1998, lk I-5225), on U. Koschitzki arvamusel, et nimetatud küsimusele tuleb vastata jaatavalt. Ta leiab, et Itaalia väljateenitud vanaduspensioni, millele tal on

õigus alates 1. oktoobrist 1996, tuleb arvutada järgmiselt: 1996. aasta miinimumpension (660 300 Itaalia liiri = 341,01 eurot) x määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punktis b osutatud proportsionaalne vähenduskoefitsient (262 nädalat: 795 nädalat = 0,32956) = 217 600 Itaalia liiri (112,38 eurot).

16 INPS väidab, et käesolevas asjas ei tuleks teoreetilise summa määramisel lisahüvitist arvesse võtta. See summa on 36 540 Itaalia liiri (18,87 eurot), mis teeb Itaalia väljateenitud vanaduspensioniks 12 042 Itaalia liiri (6,21 eurot) kuus.

17 Lõpuks otsustas INPS maksta pensioni 83 000 Itaalia liiri (42,86 eurot) kuus.

18 Tribunale di Bolzano osutab oma eelotsusetaotluses eespool viidatud kohtuotsuse Stinco ja Panfilo sõnastusele, mis näib U. Koschitzki arvutusmeetodit toetavat. Siiski leiab nimetatud kohus, et kõnealune otsus ei täpsusta, kas Itaalia väljateenitud vanaduspensioni arvutamise aluseks olevat lisahüvitist tuleb alati arvesse võtta, isegi kui perekonna sissetulek ületab Itaalia seaduses kehtestatud ülempiiri.

19 Põhikohtuasjas ületab perekonna, st U. Koschitzki ja temaga koos elava abikaasa tulu vaieldamatult ette nähtud sissetuleku ülempiiri. Itaalia õiguse kohaselt ei ole U. Koschitzkil õigust Itaalia miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitisele.

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus sedastab, et INPS-i väite kohaselt viib hageja esitatud arvutusmeetod Itaalia pensionäri ja „rahvusvahelise" pensionäri võrdse kohtlemise seisukohalt ebaõiglase tulemuseni. Kui Euroopa Kohus langetab otsuse INPS-i kasuks, tuleb eespool viidatud kohtuotsuse Stinco ja Panfilo resolutiivosa lõppu lisada täpsustus: „kui sissetuleku piirmäära ning teisi ette nähtud tingimusi ei ole ületatud".

21 Neil asjaoludel otsustas eelotsusetaotluse esitanud kohus menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punkti b võib EÜ [...] artikli 42 tähendust, mis näeb ette töötajate liikumisvabaduse tagamiseks vajalike meetmete võtmise sotsiaalkindlustuse valdkonnas, tõlgendada nii, et Itaalia väljateenitud vanaduspensioni tuleb alati arvutada miinimumtasemele viidud nominaalpensioni alusel, isegi kui miinimumpensioni saamiseks Itaalia seadusega kehtestatud sissetuleku piirmäära (seaduse 638/83 artikkel 6, muudetud seadusandliku dekreedi 503/92 artikliga 4) on ületatud, või nii, et olukorras, kus pensionäri sissetulek ületab Itaalia seadusega eespool nimetatud lisahüvitise saamiseks kehtestatud piirmäära, tuleb selle summa arvutamise alusena käsitleda üksnes nominaalpensioni (lisahüvitiseta teoreetilist summat)?"

Eelotsuse küsimus

22 Määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punkt b, millele eelotsuse küsimus tugineb, osutab sama lõike 2 punktis a nimetatud teoreetilisele summale. Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib sisuliselt seda, kas väljateenitud vanaduspensioni arvutamise

aluseks oleva määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punkti b kohase teoreetilise summa määramisel tuleb arvesse võtta miinimumpensioni saamiseks siseriiklikus õiguses ette nähtud lisahüvitist, kui selle lisahüvitise saamiseks siseriiklikus õiguses kehtestatud sissetuleku piirmäära on ületatud.

23 Sellele küsimusele vastamiseks tuleb meenutada, et Euroopa Kohus on eespool viidatud kohtuotsuse Stinco ja Panfilo punktis 22 sedastanud, et määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punkti a tuleb tõlgendada selliselt, et pädev asutus peab väljateenitud vanaduspensioni aluseks oleva teoreetilise pensionisumma määramisel arvesse võtma siseriiklikus õiguses miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitist.

24 Nimetatud kohtuotsuseni viinud asjas määras INPS Stincole ja Panfilole määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 kohaselt väljateenitud vanaduspensioni, mille arvestamise aluseks oli nominaalpension, mida kõnealused isikud oleksid saanud, kui nad oleks kogu oma tööelu ajal Itaalias töötanud. Nimetatud pensionide summa oli selline, et kui neil oleks olnud õigus siseriiklikule pensionile, oleksid nad saanud Itaalia miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitist (vt eespool viidatud kohtuotsus Stinco ja Panfilo, punkt 8).

25 Kuna siseriiklikus õiguses kehtestatud sissetuleku piirmäär miinimumpensioniks ette nähtud lisatasu saamiseks oli ületatud, siis U. Koschitzki olukorras olev kindlustatud isik, kes töötas ainult asjakohases liikmesriigis, ei saa nimetatud lisahüvitist taotleda.

26 Selleks, et tuvastada, kas kõnealuses olukorras peab määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punktis a osutatud teoreetilise summa arvutamisel nimetatud lisahüvitist arvesse võtma, tuleb seda sätet tõlgendada tema sõnastust ja eesmärki arvestades.

27 Määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punkti a selgelt väljendatud sõnastusest nähtub, et teoreetilist summat tuleb arvutada nii, nagu oleks kindlustatud isik töötanud üksnes asjakohases liikmesriigis (26. juuni 1980. aasta otsus kohtuasjas 793/79: Menzies, EKL 1980, lk 2085, punkt 10).

28 Selle artikli eesmärgi osas on Euroopa Kohus juba sedastanud, et nimetatud sätte kohase arvutamisega taheti töötajale tagada maksimaalne teoreetiline summa, mida ta saaks taotleda juhul, kui kõik kindlustusperioodid oleksid täidetud asjakohases liikmesriigis (eespool viidatud kohtuotsus Menzies, punkt 11).

29 Sellest järeldub, et kui asjakohase liikmesriigi õigusnormid kehtestavad lisahüvitise saamisele üldtingimuse, et hüvitise saajal ei tohi olla sissetulekut, mis ületaks kindlaks määratud piirmäära, ega sissetulekuid, mis abikaasa tuludega koos ületaks kõrgema määra, tuleb seda sätet arvestada ka määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punktis a osutatud teoreetilise summa arvutamisel.

30 U. Koschitzki väidab siiski vastu, et leidub ka teine lahendus. Siinkohal arvab ta, et tähelepanu tuleks pöörata sõna „hüvitis" määratlusele määruse nr 1408/71 artikli 1 punktis t, mis sätestab, et selleks on „kõik hüvitised ja pensionid, sealhulgas kõik sellesihilised eraldised riiklikest fondidest [...]". Kuna tegemist on alushüvitise

elemendiga, ei saa miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitist teoreetilise pensioni määramisel välja jätta.

31 Siiski, pensioni teoreetilise summa määramisel ei ole lisahüvitise liigitamisel üksnes „hüvitisena" määruse nr 1408/71 artikli 1 lõike t tähenduses ette kindlaks määravat mõju selle suhtes, kuidas lisahüvitist tuleks käsitleda. Kohustus lisahüvitist arvesse võtta ei eelda, et sellele mõistele peaks omandama tähenduse, mida tal siseriiklikus õiguses ei ole.

32 Siit järeldub, et Itaalia miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitise liigitamine „hüvitisena" ei kohusta määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punktis a osundatud teoreetilise summa määramisel arvama sinna hulka lisahüvitist, mida pensionär, kelle suhtes kohaldub ainult siseriiklik õigus, taotleda ei saaks.

33 Samas tuginevad U. Koschitzki väited määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 3, artiklite 46a ja 46c tõlgendamisele. Esiteks leiab ta, et Itaalia õigusnormides kehtestatud sissetuleku ülemmäära tuleb käsitleda kui sätet hüvitise vähendamise kohta artiklite 46a ja 46c tähenduses. Teiseks on ta seisukohal, et vastavalt artikli 46 lõikele 3 tuleb tema sama artikli lõike 2 alusel saadavat pensioni arvutada esimeses etapis ilma lisahüvitise vähendamist puudutavaid siseriiklikke õigusnorme arvestamata. Vähendamist puudutavad sätted kohalduvad alles arvutamise teises etapis, kui võrreldakse üksnes siseriiklike õigusnormide kattumisvastaste sätete kohaldamisel saadava hüvitise summat selle hüvitise summaga, mida saadakse ühenduse õigusnormide kattumisvastaste sätete kohaldamisel. Ta osutab siinkohal 11. juuni 1992. aasta otsusele liidetud kohtuasjades C-90/91 ja C-91/91: Di Crescenzo ja Casagrande (EKL 1992, lk I-3851, punkt 27).

34 Need väited tulenevad määruse nr 1408/71 ebaõigest lugemisest.

35 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb siseriiklikku õigusnormi käsitleda lisahüvitise vähendamissättena määruse nr 1408/71 tähenduses, kui õigusnormis ette nähtud arvutusel on vähendav toime selle pensioni suhtes, mida asjakohane isik võib taotleda, tulenevalt hüvitisest, mida see isik saab teisest liikmesriigist (vt eelkõige 22. oktoobri 1998. aasta otsus kohtuasjas C-143/97: Conti, EKL 1998, lk I-6365, punkt 25, ja 7. märtsi 2002. aasta otsus kohtuasjas C-107/00: Insalaca, EKL 2002, lk I-2403, punkt 16).

36 Teisest küljest ei kujuta põhikohtuasjas arutlusel olev siseriiklik õigusnorm endast hüvitise vähendamissätet määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 3 ning artiklite 46a ja 46c tähenduses.

37 Mis puudutab eespool viidatud kohtuotsust Di Crescenczo ja Casagrande, siis käsitleb see otsus olukorda, kus arutlusel oli hüvitise vähendamissäte määruse nr 1408/71 tähenduses. Nimetatud kohtuotsus hageja väidet ei toeta.

38 Kõige eeltoodu põhjal tuleb eelotsuse küsimusele vastata, et määruse nr 1408/71 artikli 46 lõike 2 punkti a tuleb tõlgendada nii, et väljateenitud vanaduspensioni aluseks oleva teoreetilise summa määramisel ei pea pädev asutus arvesse võtma siseriiklikus õiguses miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitist, kui siseriiklikus õiguses selle hüvitise saamiseks kehtestatud sissetuleku piirmäära ületamise tõttu ei saa üksnes kõnealuses liikmesriigis töötanud kindlustatud isik seda hüvitist taotleda.

Kohtukulud

39 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotamise siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kohtukulusid, v.a poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, muudetud ja kaasajastatud nõukogu 2. juuni 1983. aasta määrusega (EMÜ) nr 2001/83, mida on muudetud nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määrusega (EÜ) nr 3096/95, artikli 46 lõike 2 punkti a tuleb tõlgendada nii, et väljateenitud vanaduspensioni aluseks oleva teoreetilise summa määramisel ei pea pädev asutus arvesse võtma siseriiklikus õiguses miinimumpensioni saamiseks ette nähtud lisahüvitist, kui siseriiklikus õiguses selle hüvitise saamiseks kehtestatud sissetuleku piirmäära ületamise tõttu ei saa üksnes kõnealuses liikmesriigis töötanud kindlustatud isik seda hüvitist taotleda.

Allkirjad